

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **D. E.**, zast. JUDr. Alžbětou Prchalovou, advokátkou se sídlem v Brně, Dřevařská 25, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2008, č. j. OAM-171/VL-10-ZA05-2008, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 3. 2009, č. j. 56 Az 125/2008 - 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokátky JUDr. Alžběty Prchalové **se určuje** částkou 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně jako stěžovatelka brojí kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu. Tímto rozsudkem soud zamítl její žalobu proti citovanému rozhodnutí žalovaného, jímž bylo vysloveno, že se stěžovatelce neuděluje mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

V kasační stížnosti stěžovatelka označila kasační důvody zakotvené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“).

Stěžovatelka uvádí, že její současnou zdravotní situaci, kdy je po autonehodě vážně nemocná a v Mongolsku jí není možné poskytnout odpovídající péči a navíc cesta zpět by byla riskantní, je možné posoudit jako případ hodný zvláštního zřetele dle ustanovení § 14 zákona o azylu a tedy by jí mohla být udělena mezinárodní ochrana nebo případně doplňková mezinárodní ochrana.

Stěžovatelka dále uvádí, že nebyla pronásledována takovým způsobem, jak vyžaduje ustanovení § 12 zákona o azylu, nicméně na straně druhé se nemohla obrátit na jakoukoliv instituci se žádostí o pomoc s ohledem na jejich propojení s politickou mocí v Mongolsku. Namítá překročení mezí správního uvážení, a to konkrétně v tvrzeném nahrazení objektivně zjištěných skutečností předpoklady, domněnkami a úvahami o situaci v stěžovatelčině domovské zemi a o její osobní situaci. Dle stěžovatelky se správní uvážení vztahuje na způsob použití zákonem upraveného následku, oproti tomu neurčitý právní pojem se zaměřuje na zjištění skutkového stavu. Tudíž podle názoru stěžovatelky správní orgán tím, že nesprávně zhodnotil skutkový stav, překročil meze správního uvážení. Následně tyto závěry převzal krajský soud, který tedy vycházel ze skutkového zjištění, které nemá oporu ve spisu a je s ním dokonce v rozporu.

Z uvedených důvodů navrhuje stěžovatelka napadený rozsudek zrušit a vrátit věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud shledal včas podanou kasační stížnost přípustnou dle ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Za této situace se dále zabýval její přijatelností podle ustanovení § 104a s. ř. s., tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by totiž být podle uvedeného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu zdejší soud odkazuje zejména na svoje precedenční usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 (publikováno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jako č. 933/2006), kde soud uvádí:

„O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.

2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je na místě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu, a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.

b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.“

V nyní projednávané věci soud zjistil, že na námitky obsažené v kasační stížnosti dává dostatečnou odpověď dosavadní judikatura správních soudů a že tedy nenastala žádná ze shora popsaných situací, jež by mohla založit její přijatelnost.

Otázkou udělení humanitárního azylu ze zdravotních důvodů se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, v rozsudku ze dne 19. 1. 2007, č. j. 4 Azs 66/2006 - 99, či v rozsudku ze dne 25. 3. 2009, č. j. 6 Azs 22/2009 - 81 (vše viz www.nssoud.cz). V těchto rozhodnutích soud uvedl, že *smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto "nehumánní" azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.*" V daném případě žalovaný dostatečně zkoumal zdravotní stav stěžovatelky po úrazu, který utrpěla v České republice, vycházel z příslušných lékařských zpráv, zjišťoval úroveň a dostupnost lékařské péče v Mongolsku na základě relevantních informačních zdrojů a postupoval tedy plně v souladu s procesními předpisy a nedopustil se nepřipustné libovůle. Jeho závěry v tomto směru učiněné přitom stěžovatelka nikterak konkrétně nezpochybnila.

Druhou námitkou, tedy otázkou správního uvážení ve vztahu k neurčitým právním pojmům v azylovém řízení, se soud zabýval např. v rozsudku ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72, v rozsudku ze dne 11. 8. 2006, č. j. 8 Azs 188/2005 - 53, nebo v usnesení ze dne 24. 1. 2008, č. j. 7 Azs 89/2007-82 (vše dostupné na www.nssoud.cz) a zde shodně uvádí: „*Neurčitý právní pojem, (...) , nelze obsahově dostatečně přesně vymezit a jeho aplikace závisí na odborném posouzení v každém jednotlivém případě. (...) Zákonodárce vytváří prostor veřejné správě, aby zhodnotila, zda konkrétní situace patří do rozsahu určitého neurčitého právního pojmu či nikoli. Ovšem naplnění obsahu neurčitého právního pojmu pak s sebou přináší povinnost správního orgánu rozhodnout způsobem, který norma předvídá. Při interpretaci neurčitých právních pojmů se uvážení zaměřuje na konkrétní skutkovou podstatu a její hodnocení. Naproti tomu u správního uvážení je úvaha orientována na způsob užití právního následku (např. vyslovit zákaz určité činnosti).*“ Rovněž v tomto případě tedy žalovaný postupoval jak v souladu s právními předpisy, tak i s judikaturou zdejšího soudu. Správní uvážení se váže na udělení případně neudělení mezinárodní ochrany na základě zjištěného skutkového stavu, který je nutné podřadit pod právní normu vymezenou neurčitými právními pojmy. Samotná kvalifikace skutkového stavu není správním uvážením. Ani v tomto směru se proto nejedná o námitku, která by bal způsobit založit přijatelnost kasační stížnosti.

K námitce stěžovatelky, že skutkové zjištění nemá oporu ve spisu soud uvádí, že stěžovatelka neuvedla žádné konkrétní rozpory mezi spisovými materiály a skutkovým

zjištěním. Takto nekonkrétně postavená námitka rovněž nemůže vést k závěru o přijatelnosti kasační stížnosti.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky předestřené v kasační stížnosti. Protože ani Nejvyšší správní soud sám neshledal žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, je nucen konstatovat, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky a shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Ke stěžovatelčině žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti soud konstatuje, že dle ustanovení § 32 odst. 5 s. ř. s. má podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany odkladný účinek. Proto není účelné o této žádosti samostatně rozhodovat, když stejný výsledek jako přiznání odkladného účinku plyne přímo ze zákona.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovatelce byla právním zástupcem pro řízení před krajským soudem ustanovena usnesením krajského soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 56 Az 125/2008-16, advokátka JUDr. Alžběta Prchalová. Toto ustanovení opravňuje takto ustanoveného advokáta podat i kasační stížnost ve věci, jak bylo potvrzeno v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2007, sp. zn. 1 Afs 120/2006 (publ. pod č. 1460/2008 Sb. NSS). V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 1 x 2100 Kč za jeden úkon právní služby – podání kasační stížnosti - a 1 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů - v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem tedy 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. července 2009

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu